

denne Forpligtelse, fordi jeg gjerne vil overtage et nyt Embede igjen, det er en lykkelig og behagelig Stilling. Naar han selv har Valget derimellem, saa forekommer det mig ikke, at der er den fjerneste Ubillighed deri; en anden Sag var det, dersom man havde foreslaaet, at Ministeren kunde træffe Valget, men det er jo overladt til Vedkommende selv. Jeg kan derfor, som sagt, ikke erkjende, at der ligger nogen Ubillighed deri, jeg finder at den Mand, der har tjenl i 8. Aar og er en livskraftig og virksom Mand, har en stor Hjælp for hele sin Fremtid ved at faae 300 eller 350 Rd. aarlig i Pension, foruden hvad han ellers kan skaffe sig. Det er i det almindelige borgerlige Liv ingenlunde en ringe Hjælp, naar man har samtlige sine Kræfter til Raadighed, det er slet ikke Noget, man skal kaste Drag paa. Jeg vedtfjender mig det som min Mening, at det for de fleste Mænd i en livskraftig Alder vil være langt mere fordelagtigt at faae disse 300 a 350 Rd. end at faae 700 Rd. og saa være bunden til at skulle overtage et nyt Embede, naar det blev mere gængse at bruge disse afgaaede Embedsmænd; men under vore nuværende Forhold ser jeg næsten ikke, at nogen Mand vilde risikere noget ved at paatage sig denne Forpligtelse. Det forekommer mig, at man meget sjældent ser, at vore Ministre, hvor de have Ret til at gjøre det, ansætte saadanne Mænd i nye Embeder. Vi se jo, hvorledes mange Embedsmænd med høie Pensioner sidde hen i en kraftig Alder uden at modtage noget Embede, det maa nu være Vedkommendes egen eller Ministerens Skyld, men jeg figer, at naar de sidde hen med en saadan Arbeidskraft, som de have, saa er det fuldstændig forsvareligt, at de nøies med $\frac{2}{3}$ af den almindelige Pension. Jeg kan saaledes ingenlunde finde Forsvarligheden af det, vi have foreslaaet, svækket. Lad os tænke os de militære Embedsmænd, som jeg mener maa komme ind under denne Bestemmelse; have vi dog ikke set Militære, som efter Ministerens Mening ere affledigede paa

Grund af Alder eller Svagelighed, og dog have besørget store private Embeder senere i mange Aar? Dette kunne vi paavise paa mange Steder med Post- og Soldembeder; der har der været betroet affledigede ældre Officerer saadanne vigtigere Poster. Det kan ikke saaledes ske nu; men det viser, at der med Hensyn til Vedkommendes Arbejdsdygtighed ikke har været Noget i Veien, for at de kunde udføre disse Embeder. Dette viser altsaa, at der slet ikke i dette Forlangende ligger noget som helst Urimeligt eller Ubilligt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (E. C. Varsen) har stillet Forslag om, at den Berettigelse, Embedsmænds Enker nu have til Pension, skal vedblive. Han har fremsat forskellige Bemærkninger, som formentlig skulde støtte denne hans Mening. Han anførte f. Ex., at naar en Embedsmand vidste, at hans Enke havde en saadan Ret, saa vilde han kunne være tilfreds med en lavere Løn. Men nu er det jo Flertallets Mening her, at vore Embedsmænd og navnlig de høiere stillede, som der her er Tale om — thi de smaa have jo ikke fast kongelig Ansættelse — ikke staa paa lave Lønninger, det kunne vi ikke indrømme, at de gjøre, og altsaa kan der ikke være Grund for os til at tage det Hensyn, at de skulde kunne nøies med lavere Lønninger, naar deres kommende Enker fik Pension. Ja, naar det var blevet gjort gjældende, og naar der var givet det Følge, da vi forhandlede Lønningslovene, saa kunde det have været en berettiget Grund; men da blev det ikke anført, at man skulde opstille lave Lønninger af Hensyn til Enkernes Pensionsret. Den anden Betragtning, der er kommen frem, forunderer mig høilig, hver Gang jeg hører den fremsætte, den, at naar en Embedsmand har nogen Formue, som han kan efterlade sin Enke, saa vil han, naar vi indsætte i Pensionsloven, at hun da ikke faar Pension, ikke have Opfordring til at efterlade hende Noget, saa bliver han ligegyldig ved denne Formue. Det er ganske forunderligt at høre fra deres Side, der forsvare Embeds-